УДК 821.112.2-34-93
Б79

Серія *«Маленьке диво»*

Перекладено за виданням:
Bohlmann S. Der kleine Siebenschläfer: Eine Pudelmütze voller Wintergeschichten / Sabine Bohlmann (author), Kerstin Schoene (illustrator). — Stuttgart : Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, 2020. — 128 S.

Переклад з німецької *Марини Запорожець*

Ілюстрації *Керстін Шене*

Больман З.

Б79 Маленька Соня і шапочка зимових оповідок / Забіне Больман ; іл. Керстін Шене ; пер. з нім. М. О. Запорожець. — Х. : Віват, 2023. — 128 с. : кольор. іл. — (Серія «Маленьке диво», ISBN 978-617-7269-79-2).

ISBN 978-617-17-0002-4 (укр.)
ISBN 978-3-522-18553-0 (нім.)

Восени Маленька Соня впадає у сплячку аж на сім місяців. Тому вона ніколи не бачить, як із дерева падає останній осінній листочок, не знає, як пахне перший сніг і як лоскоче в пузці від їзди з гірки на колоді. Але цього-річ Ліскулька, найліпша подружка Маленької Соні, не дасть малій проґавити найвеселіші миті зими. Зрештою, що станеться, якщо та засне не сьогодні, а трішки згодом?

Ця затишна книжечка, повна оповідок про зимові пригоди, огортає турботою і дарує найдивовижніші сновидіння всім маленьким соням.

УДК 821.112.2-34-93

ISBN 978-617-7269-79-2 (серія)
ISBN 978-617-17-0002-4 (укр.)
ISBN 978-3-522-18553-0 (нім.)

© Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, 2020
© ТОВ «Видавництво "Віват"», видання українською мовою, 2023

Зміст

1. На добраніч, Маленька Соне.....5
2. Останній день листопаду 11
3. А де ж південь? 19
4. Танок сніжинок 28
5. Сніговички 35
6. Катання на колоді.....42
7. Зимова Гусеничка.....50
8. Іглу для всіх.....56
9. Сліди на снігу.....63
10. Найкращий горіх той, яким поділилися.....69
11. Совина оповідка.....76
12. Сніговий завал 83
13. Качиний балет.....90
14. Замерзла Жабка 98
15. Тхорячі витівки 106
16. Відігрівання..... 113
17. Коли долає втома… 118
18. Солодких снів, Маленька Соне 124

1. На добраніч, Маленька Соне

Знову осінь прийшла раніше, ніж її чекали. Маленька Соня останні дні облаштовувала собі затишне кубельце. Адже в неї незабаром зимова сплячка. Її мама, тато, усі братики та сестрички вже солодко сопіли.

Її подружка Ліскулька зазирнула в гості сказати на добраніч.

— Я принесла трохи букових горішків, щоб було чим перекусити, якщо нападе голод, і дві кульбабки, щоб тобі було м'якіше спати, — сказала Ліскулька.

— Дякую тобі, люба Ліскулько! — відповіла Маленька Соня і поклала кульбабки до свого ліжка.

— Тепер стало напрочуд затишно! — задоволено сказала вона.

— Як думаєш, цього разу ти зможеш заснути? — запитала Ліскулька.

Маленька Соня задумалася.

— Принаймні я добре підготувалася. У мене є затишне ліжечко і поцілунок на добраніч від мами, ось тут на лобі, бачиш? — показала вона Ліскульці місце, куди її поцілувала мама.

Подруга кивнула, хоч нічого й не побачила. Але справжні друзі іноді вміють уявляти поцілунки.

— Потім я трохи повила на місяць, як це роблять вовки; пригадала безліч овечок, щоб рахувати їх, як це роблять лисиці; за порадою Равлика, прогулялася навколо дому, щоб краще спалося… А Соловей сказав, що, можливо, заспіває мені колискову. Та найголовніше — зі мною моя м'якенька пухка ковдра.

Ліскулька озирнулася.

— Ти й справді про все згадала.

— А ще я наїла собі отакезні боки. Їх точно вистачить на наступні сім місяців! — засміялася Соня, погладжуючи своє кругленьке пузце.

Ліскулька теж засміялася: у друзів заведено сміятися разом.

— Сім місяців? Це дуже довго! — мовила вона дещо смутніше.

— Це правда, але уві сні вони пролітають умить! — відповіла Маленька Соня.

— Звісно, але я, я ж не сплю. Для мене сім місяців — це довго-предовго. І мені буде тебе дуже бракувати. А тобі мене? — запитала Ліскулька, схиливши голову на бік, і пильно подивилася на свою подругу.

— Ну, взагалі, я спатиму… — нагадала Соня. — Але думаю, що мені насниться багато пригод із тобою. Я вже чекаю не дочекаюся тих снів.

Однак Ліскульку це не надто втішило.

— Не сумуй, подруго. Краще радій, що навесні ми знову побачимося! Тільки подумай, скільки всього треба буде мені розказати, — спробувала розрадити її Маленька Соня.

Ліскулька повільно кивнула.

— Отож… на добраніч, люба Ліскулько! — позіхнула Маленька Соня і міцно обняла свою подружку.

— Солодких снів, Маленька Соне! — сказала Ліскулька і стала дивитися, як та вмощується у своєму кубельці.

Із сусідніх нірок уже чулося сопіння, хропіння та крехкотіння інших сонь.

— Можна я ще трошечки полежу поруч із тобою? — запитала Ліскулька.

— Ще б пак! — сонно пробурмотіла Маленька Соня й посунулася, щоб Ліскульці не було тісно. Потім вона ще раз позіхнула й у нірці запанувала тиша.

— Гей? Маленька Соне? — зрештою прошепотіла Ліскулька. — Ти вже спиш?

— Ні, але вже засинаю.

— Знаєш, чого шкода?

— Чого? — розплющила одне око Маленька Соня.

— Страшенно шкода, що ти не побачиш, як від нас іде осінь і з дерева падає останній листок, — прошепотіла Ліскулька.

— Тобто? — розплющила друге око Маленька Соня. — Що в цьому такого особливого?

— Ну як це — не застати останнього дня листопаду! — підскочила Ліскулька. — Якби ти тільки знала, який це хвилюючий день, Маленька Соне! Усі тварини збираються разом. Тобто, всі, що не впадають у зимову сплячку. І потім, коли останній листочок злітає на землю — то надзвичайна мить, тому що осінь так прощається з нами і ми теж кажемо їй бувай.

Від хвилювання в Ліскульки аж перехопило дух.

— Оце так! — сказала Маленька Соня.

— Але ж тобі потрібно спати! — знову похнюпилася Ліскулька.

— Так, мені треба спати. Із цим нічого не вдієш, — сказала Маленька Соня.

— Шкода! — зітхнула Ліскулька. — Адже це особлива подія, останній день листопаду!